

maaede, udtrykte de modsatte Følelser. Jeg gik endog saa vidt, at jeg tillod mig at bebrejde Regeringen, at den ikke har standset Handelen med Børspapirer, som vel er den Handel, der først af alle hayde kunnet taale at blive standset. Naar den højtærede Finansminister eksempelvis nævnedes Spekulationsfortjeneste, der kun kunde betale Skat ved at realisere Papirer med Tab, synes jeg, at man her er inde paa et Omraade, hvor jeg, hvis jeg var Finansminister, ikke vilde være tilbøjelig til at bruge det latinske Udtryk: non olet, men muligvis synes den højtærede Finansminister, at ogsaa disse Penge er rare at faa. Jeg finder dog, at man her inddrager Penge i Statskassen, om hvilke man overhovedet ikke ved, om de kan siges at være til Stede som Fortjeneste.

Jeg har, som sagt, ikke taget Ordet imod at beskatte Spekulationsfortjeneste. Jeg har overhovedet ikke taget Ordet imod at beskatte Merindtægten, saaledes som vi tidligere har vedtaget det, og saaledes som der nu atter er Tale om at gøre. Jeg har kun udtalt — og dér kan jeg støtte mig til de Udtalelser, som den højtærede Minister brugte om de meget haarde og meget tunge Skatter —, at man maa kræve, at en saadan Skatteligning er retfærdig, og jeg vil gøre gældende, at Merindkomstskatteloven, saaledes som den er vedtaget tidligere, ikke er retfærdig. Dette kan ses med Tydelighed af de Data, der nu foreligger. Det er muligt, at den højtærede Minister allerede før har været i Stand til at se det, det er muligt, at de Tal, der tidligere har været fremme, burde have vist Sporene; men sikkert er det, at nu foreligger der for første Gang en detailleret Opgørelse, hvoraf man kan drage Slutninger med Hensyn til den Maade, hvorpaa Merindkomstskatten er fordelt mellem Land og By. Jeg er ikke bange for at sige, at Landbruget har faaet en for ringe Part i Forhold til, hvad Byerne har maattet bære. Jeg har ikke sagt, at Byerne skulde slippe billigere, men det er min Opfattelse, at Landbruget burde have baaret mere. Jeg tror ikke, man skal være saa overmaade bange for at sige til Landbruget, at det eneste, man begærer af det, er, at det skal tage lige Vilkaar med os andre. Der kan muligvis laves nogen politisk Agitation paa en saadan Udtalelse, men jeg frygter ikke i det lange Løb for Virkningen heraf.

Den højtærede Minister spurgte: hvor skal da Skatterne komme fra? Jeg er naturligvis enig med Finansministeren i, at

naar man skal have disse store Pengesummer, maa man tage dem, hvor de største Midler er til Stede, derfor har det konservative Folkeparti ogsaa stemt for den højtærede Finansministers Lovforslag af denne Art. Jeg har heller ikke erklæret, at vi nu vilde modsætte os Forslaget, men den højtærede Minister viste jo selv Vejen. Han brugte de Ord, at Rigsdagen under Krigssituationen havde vænnet sig til stor Ødselhed, og han frygtede for, at det ikke vilde være muligt at komme bort fra denne Ødselhed efter Krigen. Jeg ved nu ikke, om Ministeren kan lægge hele Ansvaret for det store Pengeforbrug over paa Rigsdagen. Det er dog vel saaledes, at alle de store Pengeudgifter er foreslaaede af den høje Regering. Det forekommer mig derfor, at man maa have Lov til at sige, at den Ødselhed, den højtærede Minister talte om, er udgaaet fra Regeringen. Og saa er det jo naturligt at sige til den højtærede Minister, at det rigtige vilde være at begrænse denne Ødselhed og Rutten med Millioner og Millionudgifter.

Jeg for mit Vedkommende tror ikke, at den Fremgang i Nationalformuen, som er antydnet, og som ogsaa Finansministeren talte om, paa 1 eller 1½ Milliard, betyder saa forfærdelig meget. Hvad vil det nemlig sige i det lange Løb, at det er lykkedes at skrive Ejendommene op til 50 eller 100 pCts højere Værdi? Det er fiktive Værdier, der meget hurtigt kan forsvinde, lige saa hurtigt, som de er kommet. Derved er vi ikke blevet en Smule rigere, det er kun en bogført Nationalformue, som er blevet større. Den virkelige Nationalformue er blevet formindsket under Krigen, naar man ser bort fra det ganske vist betydningsfulde Faktum, at vi har formindsket vor Gæld til Udlandet; men denne Formindskelse andrager som bekendt ikke 1½ Milliard. Dertil kommer, at naar vi nu efter Krigen skal til at fylde de tømte Lagre, naar vi skal til at købe Varerne tilbage til langt højere Priser, end vi realiserede dem til paa et tidligt Tidspunkt af Krigen, hvor bliver saa det store Overskud af, som vi opnaaede den Gang, vi drog vore Penge tilbage? Naar vi nu betaler for Kul en saa enorm Pris, der er 10—15 Gange højere end Prisen før Krigen, naar vi altsaa blot for et aarligt Forbrug paa 2 Mill. Tons skal betale en Sum, der er 3—400 Mill. Kr. større, end den var før Krigen, hvor tror de Herrer saa, at den Merformue, som man har konstateret ved Tilbagekøb af Obligationer fra Udlandet, bliver af? Naar der er gaaet